

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. III. Proponitur difficultas de indestruibilitate visionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

§. III.

Proponitur difficultas de indestruibilitate visionis.

Hinc tamen emergit non levis difficultas: quomodo destruitur intrinseca visionis beatæ componi possit cum intrinseca inamissibilitate, h. e. ipsa indestruibilitate ipsius: nec enim aliter beata visio, quam sui destructione amitti potest. Porro visio beata esse intrinseca & simpliciter destruibile, videtur deduci ex communi consensu PP. & Theologorum docentium contra Ariagam disp. 15. phyl. se. 2. Omnem creaturam esse ab intrinseco destruibile & defectibile, ut insinuat Sap. 11. *Quomodo aliquid posset manere, nisi tu voluisses, aut quod a te vocatum non esset conservaretur?*

Cujus Ratio est: Quod rerum conservatio sit earundem continuata productio: ergo, sicut implicat, creaturam, quæ essentialiter est ens ab alio, & contingens secundum existentiam, habere intrinsecam necessitatem essendi in fieri & produci: ita similiter implicabit, ut habeat intrinsecam necessitatem essendi in conservari: & sicut cum producitur, existentia ipsi contingenter convenit, ita contingenter convenit, dum conservatur. Vide, quæ pro hac sententia doctè & fuse proponuntur à Magnif. D. P. Benedicto Pettschacher in thes. de ab. hum. th. 4. concl. 3.

Existimant nonnulli Thomistæ, se huic difficultati satisfacere, si dicant: visioni beatæ convenire ab intrinseco indestruibilitate physicæ ex principiis intrinsecis, correspondentem ordinariæ potentia DEI, quemadmodum & animæ rationali, & Angelis, & cælis convenit, præsertim cum juxta alibi dicta, visio beata mensuretur æternitate participatâ: Non autem convenire intrinsecam indestruibilitatem, aut indestruibilitatem logicam ab extrinseco correspondentem potentia DEI extraordinariæ, quæ sola repugnat creaturæ.

Contra quam tamen responsum facere videtur primò. Quod, juxta hunc dicendi modum, de ratione visionis beatæ tantum foret radicalis & exigitiva perpetuitas, h. e. connaturalis exigentia & inclinatio ad sui perpetuitatem, orta ex principiis intrinsecis ipsius visionis: sed hæc radicalis perpetuitas non sufficit, primò, quia etiam visio transeunte communicata connaturaliter habet hanc exigentiâ, & tamen quia per extraordinariâ DEI potentiam actu perpetuatur, ideò non beatificat videntem. Et certe quis neget, majorem indestruibilitatem esse de ratione beatitudinis, quam quæ conveniat Angelo, animæ rationali, celo? sed indestruibilitas memorata est his omnibus communis. Secundò. Non satis est, quod beatitudo certificet de potentia intrinsecâ suæ æternitatis & non amissionis, sed debet etiam certificare videntem de actuali sua æternitate, & non amissione, aliâ enim non omnimodè depellit omnem formidinem & anxietatem; siquidem stante inclinatione & aptitudine connaturali ad perpetuitatem, adhuc potest per absolutam DEI potentiam destrui, prout de visione transeunte dictum est. & sicuti stante connaturali exigentia & aptitudine accidentis ad inhaerendum in subiecto, potest tamen actualis inhaerentia destrui. Unde

E

Contra

de inamissibilitate, an illa beatitudini ab intrinseco, & ex ejus naturâ, an solum ab extrinseco favore, & gratiâ DEI voluntate proveniat? *contra Scotum in 4. dist. 49. q. 6.*

CONCLUSIO. *Beatitudo est ab intrinseco inamissibilis.* Ita S. D. hic q. 5. a. 4. in c. Ratio est primò. Beatitudo ab intrinseco, & ex sua essentia est forma perfectè quietans & satians appetitum naturæ rationalis: sed nisi ratione sui & ab intrinseco esset inamissibilis, etiam ratione sui & ab intrinseco non satiare & quietaret appetitum. Ergo nec foret beatitudo. Minor proponitur: Appetitus rationalis non solum intendit possessionem Summi Boni, sed etiam possessionis securitatem, quâ non habita est constitutus in anxietate & formidine illam amittendi: ergo forma, quæ ratione sui & ab intrinseco habet latere & quietare appetitum, debet ab intrinseco, & ratione sui afferre securitatem de non amittenda Summi Boni possessione; quod non facit, nisi secum afferat suam intrinsecam inamissibilitatem.

Ratio est secundò. Tunc beatitudo est ab intrinseco inamissibilis, quando est de ipsius essentia, ut judicet, se in perpetuum duraturam: sed est. Ergo. Major probatur. Implicat, ut iudicium beatitudinis sit falsum. Ergo si est de essentia beatitudinis, ut judicet, se perpetuo duraturâ, hoc ipso est de essentia ipsius, ut in perpetuum duret. Minor etiam probatur. Beatitudo formalis consistens in actu visionis intellectualis judicativo, virtualiter latiat per modum iudicii, nisi judicet se perpetuo duraturam, cum aliâs relinquat locum formidini suæ amissionis. Ergo.

§. II.

Solvuntur objectiones.

1. Dices primò. Visio perpetua & non perpetua sunt ejusdem rationis; ergo, si perpetua abbeatificandum sufficit, sufficit etiam non perpetua.

Respondeo. Sunt ejusdem rationis in ratione visionis & operationis, concedo; in ratione quietantis & beatificantis, nego. De quo statim infra.

2. Dices secundo. Non est de ratione beatitudinis, ut depellat omnem anxietatem; aliâs Christus Dominus summâ pressus anxietate, non fuisset vere beatus. Ergo etiam non est de ratione beatitudinis, quod sit inamissibilis. Consequenter, quia hanc assignamus rationem inamissibilitatis, quod aliâs beatitudo non pelleret omnem anxietatem.

3. Obje. tertio. Sufficenter ex parte Beati tollitur omnis formido & anxietas, si is cognoscat suam visionem fore perpetuam; sed hoc fieri potest, si Beatus cognoscat decretum divinum de perpetuandâ visione, tamen si visio beata ab intrinseco non afferat hanc perpetuitatem: ergo tamen si visio beata non sit ab intrinseco inamissibilis, adhuc sufficenter tolli potest omnis formido & anxietas.

Respondeo. Tollitur illo casu omnis formido per se, & ex vi beatitudinis, nego: per accidens, concedo. Est autem beatitudini essentialis, satians perfectè appetitum, & consequenter per se debet omnem oppositam formidinem depellere.

Contra est secundò. Prædicata essentialia ne quidem logicè & per absolutam DEI potentiam àb essentiâ separari possunt; sed inamissibilitas sumpta pro perpetuatione durationis est essentialia prædicatum beatitudinis: ergò nec per absolutam potentiam à beatitudine separari potest. ergò beatitudo nec per absolutam potentiam est destruibilis. Minor partim fuit ostensa, partim ex subiiciendis constabit.

§. IV.

Satisfit propositæ difficultati.

10. **A** Nequam propositæ difficultati respondeam, prænotandum primò. De essentiâ visionis beatificæ quâ talis esse, ut repræsentet se duraturam in æternum, quod sit, in quantum in Divina essentiâ repræsentat decretum, quo DEUS decrevit, se beato communicare per totam æternitatem, sicque virtualiter reflectitur supra seipsam. Hæc videtur esse mens expressa S. D. hic q. 5. a. 4. in c ubi dicit: *Requiritur igitur ad veram beatitudinem, quòd homo certam habeat opinionem, bonum, quod habet, nunquam se amisurum.* Et ratio sæpius insinuata est, quòd de essentiâ visionis beatificæ, quâ talis, est, ut ex propria ratione sit depulsiva omnis anxietatis, atque perfecta possessio summi boni; sed tunc tandem est depulsiva omnis anxietatis & perfecta possessio summi boni, quando omnimodè certificatur de summi boni possessione, nunquam amittenda, adeòque de sui perpetuitate, æterna Duratione, ergò. Major est D. Augustini loco supra cit. dicentis: *Vita æterna beatissima esse non potest, nisi de sua fuerit æternitate certissima.* Minorem habet idem S. P. paulò post ita loquens: *Etiã ipse justus non vicit, ut vult, nisi eo pervenerit, ubi mori, falli, offendi non possit, eique sit certum, ita esse futurum.*

11. **P**re-notandum secundò. Perpetuitatem esse prædicatum essentialia beatitudinis perfectæ, ne quidem diviniùs dispensabile; Sublatâ quippe perpetuitate, imò & certificatione ipsius, secundum hæc tunc dicta, appetitus & voluntas omnimodè contenta, quieta, & satiata esse non potest, unde remota perpetuitate, beatitudo esset & non esset talis.
12. **P**re-notandum tandem tertio. Denominationem & prædicatum beatitudinis nulli creaturæ ex principiis ipsius intrinsicis convenire posse, atque adde esse beatam & beatificam, de ipsâ visione DEI non nisi contingenter prædicari: quia ex opposito manifestè sequeretur, quòd aliqua creatura esset ab intrinseco indestruibilis etiam per absolutam DEI potentiam, quod in propositione difficultatis sup. n. 4. dici non posse, rectè probatum est. Constat etiam, aliquam visionem DEI (qualis est, quæ è speciali DEI privilegio quibusdam sanctis viatoribus probabiliter fuit communicata,) transeunter communicatam, non fuisse beatam, adeòque hoc prædicatum à visione esse separabile quamvis intere à inficiandum non sit, visionem DEI radicaliter saltem ex natura rei esse beatificam; eò quod per essentiam sit adeptio & affectio summi boni. His positis,
13. **R**espondeo, visionem beatificam esse àb intrinseco indestruibilem, si formaliter & in sensu reduplicativo sumatur, quatenus est beatifica:

sin verò sumatur materialiter, & in sensu specificativo secundum physicam & creatam entitatem visionis, quæ est beata, sic esse ab intrinseco ad modum cujuscunque alterius creaturæ, destructione Logicæ per subtractionem divini conservativi concursus, non physicâ, ex principii intrinsicis ortâ, destruibilem. *Rationem dubitandi*, quòd omnis creatura sit intrinsece destruibilis, distingo: est intrinsece destruibilis ratione suæ intrinsicæ entitatis, concedo; ratione formæ cujuscunque àb extrinseco sibi contingenter superadditæ, nego. Nam beatitudo est formalis denominatio, visioni beatificæ per extrinsecum DEI decretum, quo illam gratiò ad statum beatificum elevat, contingenter superaddita.

Dices: etiam beatitudo est forma creata, & sic visio beatifica quâ talis esse quid creatum: ergò adhuc sequitur, aliquam creaturam esse ab intrinseco indestruibilem. *Resp.* est forma creata subjective (quatenus est participata beatitudo) transeat; objective, nego; quia pro objecto habet essentiam divinam & in illa decretum de perpetuâ sui communicatione.

Instabis. Etiam visio in esse visionis est objective infinita, quia terminatur ad essentiam DEI clare visam, nec tamen est intrinsece indestruibilis. *Resp.* terminatur ad essentiam divinam, ut summum bonum præcisè adeptum, concedo; ut summum bonum inamissibiliter adeptum & possessum, nego; hoc enim ipsi convenit præcisè quatenus est beatifica.

§. V.

Corollaria ex dictis.

Inferes ex dictis primò. Judicium virtuale visionis beatificæ, quo se judicat æternam duraturam, esse intrinsece infalsificabile. *Primò*. Quia si esset falsificabile, visio beatifica quâ talis non esset simpliciter indestruibilis; sed hoc est falsum ex dictis, ergo. *Secundò*. Quia fides est intrinsece infalsificabilis, ergò multo magis visio: quæ de indestruibilitate possent objici, solves ex dictis.

Inferes secundò. Non posse à DEO productionem ut beatificam, quin DEUS decretum eandem conservare in æternum, ique decretum videnti manifestet. *Ratio primi* est: quia alias visio esset & non esset beatifica, utpote destruita omnimodè certificatione suæ perpetuitatis. *Ratio secundi* est: quia inamissibilitas visionis beatæ est inamissibilitas cognita & iudicata, cum visio non possit videntem aliter adcertare & certificare de suâ inamissibilitate nisi modo cognoscitivo & enuntiativo; sed nisi manifestaretur decretum divinum de suâ conservatione, illa inamissibilitas non esset cognita & iudicata, cum decretum, sicuti Beato est ratio videndi alia creata, ita maximè suam visionem, ejusque perpetuitatem.

Inferes tertio. Licet absolute dari possit visio divinæ essentia in tam tenui gradu, ut nulla ex creaturis tam actualibus quam possibilibus distinctè & determinatè appareat, secundum ea quæ dixi in disp. de DEO, cap. 6. §. 3. tamen visionem beatam dari non posse, quin aliquam